

REJESTR DOTYCZY:DULEBA Barbara /Dulębina/
.....

s/c i

z d.

* 11 marca 1907 e Lwowie
..... wkraj: Małopolska Wsch.
.....+ 19 listop. 1978 w Londynie
.....UK.
kraj:spo
pochowany:

nr grobu:

Nr rejestracyjny

889 / 78
.....

Nota zamieszczona:

w tomie

czesci

I n d e k s
.....
.....
.....Muzyk /pianistka/
.....
.....

Copyright: 1970

B.O. Jeżewski

Źródła i bibliografia c.d.znak rozpoznawczyU w a g i:

Nota:

Przypisy:

- córka zam. i wnuk z żoną w UK.

Źródła i bibliografia:

- * Dziennik Polski 24.11.78 - nekrolog
- * Dziennik Polski 29.11.78 - nekrolog
- * Dziennik Polski 8.I.79 - wspomnienie
- * Biuletyn Łwowa nr 35 - nekrologia
- * Dziennik Polski 29.8.79 - wspomnienie

znak rozpoznawczy

18/24.XI.78/
18/29.XI.78/
18/8.I.79/
05/ nr 35/
18/29.VIII.79/

Ś.†P.

Barbara Dulębina

nasza najukochańsza Mama i Babcia

ur. we Lwowie 11 marca 1907, absolwentka Konserwatorium Muzycznego we Lwowie, uczennica profesora Kurtza, zasnąła w Panu 19 listopada 1978 w Londynie.

Msza św. będzie odprawiona w kościele św. Andrzeja Boboli, 1 Leysfield Road, W12, w poniedziałek 27 listopada o godz. 2, po czym spopielenie zwłok w Mortlake krematorium o godz. 3. O tej bolesnej stracie zawiadamiają pogrążeni w głębokim smutku

CÓRKA Z MĘŻEM

WNUK Z ŻONĄ

RODZINA W KRAJU, W ANGLII I W USA

Prosimy nie składać kondolencji w czasie i po ceremonii.
Zamiast kwiatów składki na Teatr w POSK-u, 240 King Street,
London W6 0RF.

3174

Ś.†P.

Barbarę Dulębinę

żegnają na wieczny spoczynek,
wdzięczni za Jej serce i muzykę

KIEROWNICTWO POLSKIEJ YMCA
WRAZ Z „MAZURAMI”

8327

BARBARA DULĘBINA

— muzyk, pedagog i działacz kultury

W listopadzie ub. r. środowisko muzyczne polskiego Londynu poniosło bolesną stratę. Z jego szeregów odeszła na zawsze pianistka Barbara Dulębina, bardzo zasłużona w dziedzinie krzewienia kultury.

Urodzona 11 marca 1907 r. we Lwowie, od najmłodszych lat wykazywała wielkie zdolności muzyczne, które przejawiały się zwłaszcza w grze na fortepianie. Naukę na tym instrumencie rozpoczęła pod kierunkiem swej matki, absolwentki Konserwatorium Lwowskiego. Miała wtedy 4 lata. 3 lata później wystąpiła na publicznym popisie uczniowskim.

W 1924 r. siedemnastoletnia Barbara Starkłówna została przyjęta do Lwowskiego Konserwatorium Muzycznego do klasy fortepianu prof. Juny Kreto-wicz. W czasie studiów wyróżniała się talentem, biorąc często udział w występach uczniowskich organizowanych przez uczelnię. Celowała szczególnie w wykonywaniu utworów Mozarta i Chopina. Ówczesny krytyk muzyczny, prof. Lesław Jaworski, pisał o niej: Barbara Starkłówna po-

zycznej YMCA, a po jej zlikwidowaniu otwiera własną szkołę z klasą fortepianu i teorii muzyki.

W 1948 r. wraz z matką i córką przyjeżdża do W. Brytanii i po krótkim pobycie w różnych obozach przenosi się do Londynu, gdzie przebywa i działa do końca swego życia. Zajmuje się przede wszystkim pracą pedagogiczną, udzielając lekcji gry fortepiano-wej i przygotowując uczniów do egzaminów w ramach programów Royal School of Music.

Organizuje popisy uczniowskie które zyskały sobie opinię doskonałych imprez artystycznych tak pod względem doboru utworów jak i wykonania. Jednym z tych popisów był wieczór muzyki fortepianowej w sali Lotników Polskich 4 stycznia 1966 r. W pierwszej części wystąpili uczniowie, a w drugiej muzycy z rodziny Barbary Dulębiny: jej matka, p. Barbara, jej córka Danuta i jej 14-letni wnuk Jerzy Ostapko. Jest to jedyna polska rodzina w Londynie reprezentowana przez muzyków w czterech pokoleniach.

Popisy muzyczne B. Dulębina organizowała co roku.

Wspomnienie o śp. Barbarze Dulębina

W dniu kiedy odbywał się obchód 60 rocznicy obrony Lwowa, odchodziła od nas śp. Barbara Dulębina, miłośniczka polskiej muzyki i młodzieży. Była to wielka lwowianka o sercu ofiarnym dla wszystkich. Nie było imprezy, gdzie by się nie widziało uśmiechniętej i życzliwej twarzy pani Basi. Była to osoba pełnej i nie wygasającej duchowej młodości.

Urodzona we Lwowie w 1907 roku, była córką Marii i Juliusza Starkel. Pochodziła ze starej ziemiańskiej rodziny; jako młoda dziewczyna zdradzała zamiłowanie do muzyki. Została uczennicą prof. Kurtza na Morawach, potem studia muzyczne ukończyła we Lwowie. W roku 1930 poślubiła Sylwestra Dulębę; ich jedyną córką Danuta jest obecnie żoną znanego śpiewaka i muzyka „Kwartetu Rozrywkowego”, Mieczysława Ostapko. Muzyka w rodzinie pani Barbary przeszła przez cztery pokolenia. (Wnuk Jerzy Ostapko gra na organach i fortepianie i razem z ojcem występuje w POSK-u).

Wywieziona do Rosji w 1940 Barbara Dulębina ciężko pracowała i tam nabawiła się choroby nóg, na które cierpiała później już całe życie. Po 2 latach w Rosji przeszła przez Persję, Indie i Afrykę — Ugandę, gdzie przez 6 lat była nauczycielką muzyki, śpiewu i tańców. Muzykę do tańców komponowała sama.

W roku 1948 przybyła do W. Brytanii i osiedliła się na stałe w Londynie. W YMCA zetknęła się z trójką choreografów: Olgą Żeromską, Basią Bojanowską i

baletmistrem Janem Cieplińskim.

Przez szereg lat akompaniowała tam wszystkim zespołom młodzieżowym do tańca, a potem zespołowi im. O. Kolberga. Grała gdzie była potrzebna. Pamiętają ją Kluby Samotnych, Dom Spokojnej Starości, „Antokol”, ośrodek św. Antoniego na Balham oraz klub „Patria” przy kościele św. Andrzeja Boboli. Grała na herbatkach, tombolach i opłatkach — najczęściej gratis. Za swą wieloletnią pracę została odznaczona przez SPK Srebrną Honorową Odznaką, przez Koło Lwowian Złotą Odznaką i przez Prezydenta RP S. Ostrowskiego Złotym Krzyżem Zasługi przy okazji święta Niepodległości w 1974 r.

Gromadziła wokół siebie wielu spośród muzyków i śpiewaczek, akompaniowała chórom, ale najbardziej dała się poznać we wszystkich ośrodkach polskich w Anglii w „Kwartecie Rozrywkowym”, występując z Daną Darską, Danutą Michniewicz i Mieczysławem Ostapko.

Pomimo wielkiego osłabienia spowodowanego coraz bardziej atakującą ją chorobą zgodziła się akompaniować w POSK-u w dniu 29. 10. 78 znanej śpiewaczce Marisie Stachów na akademii ku czci Intronizacji Papieża Jana Pawła II. Ostatni ten występ był symboliczny i piękny: jako człowiek i jako artysta pani Barbara Dulębina mogła wziąć udział w uroczystościach, które okryły chwałą imię Polski na całym szerokim świecie.

Celina Tarnawska-Busza

ty 4 lata. 5 lata później wystąpiła na publicznym popisie uczniowskim.

W 1924 r. siedemnastoletnia Barbara Starkłówna została przyjęta do Lwowskiego Konserwatorium Muzycznego do klasy fortepianu prof. Juny Kretowicz. W czasie studiów wyróżniała się talentem, biorąc często udział w występach uczniowskich organizowanych przez uczelnię. Celowała szczególnie w wykonywaniu utworów Mozarta i Chopina. Ówczesny krytyk muzyczny, prof. Lesław Jaworski, pisał o niej: „Barbara Starkłówna posiada poważny talent, nad którego rozwojem pracować wyteżenie warto. Rozwój jej talentu z roku na rok widocznie się potęguje“.

W roku 1927 20-letnia Starkłówna otrzymuje dyplom z wyróżnieniem. Pracy nie przerywa i w dalszym ciągu systematycznie ćwicząc, rozwija technikę i pogłębia interpretację wykonywanych dzieł. Bierze udział w koncertach, organizowanych przez wydział kultury Lwowa, wykonując często utwory umiłowanego przez nią Chopina. Od r. 1930 p. Barbara poświęca się również pracy pedagogicznej, udzielając lekcji prywatnie i osiągając wkrótce świetne wyniki u swych uczniów. Jednocześnie występuje jako solistka i akompaniorka śpiewaków i instrumentalistów. W tej dziedzinie wykazuje nieprzeciętne zdolności objawiające się w odczuciu właściwego stylu kompozycji jak i we wnikliwym dostosowaniu się do indywidualności solisty.

Szybko zdobywa szerokie uznanie jako akompaniorka, której współpraca przyczynia się do podniesienia poziomu wykonania ich repertuarów. Przychodzi rok 1939. Po wkroczeniu armii sowieckiej na ziemię Polski i zajęciu Lwowa p. Barbara wraz z matką i córeczką zostaje wywieziona do Kazachstanu. Po amnestii ogłoszonej w 1942 r. z matką i córeczką dostaje się do Persji, gdzie otrzymuje stanowisko nauczycielki muzyki w średniej szkole muzycznej w Teheranie, prowadzonej przez Committee for Poles in Great Britain. Po rocznym pobycie w Iranie wyjeżdża do Ugandy i w Nairobi prowadzi chór w polskiej szkole: w dniu 3 maja 1943 r. daje recital fortepianowy złożony w większości z utworów Chopina. W tym roku zostaje przeniesiona do Koji, gdzie rozwija działalność kulturalną na terenie obozu polskiego. Działa w polskim klubie w Kampali organizując akademie, w których bierze udział prowadzony przez nią chór. Występuje także jako solistka grając utwory kompozytorów polskich. Równocześnie wyklada w szkole mu-

zycznej, które zyskały sobie opinię doskonałych imprez artystycznych tak pod względem doboru utworów jak i wykonania. Jednym z tych popisów był wieczór muzyki fortepianowej w sali Lotników Polskich 4 stycznia 1966 r. W pierwszej części wystąpili uczniowie, a w drugiej muzycy z rodziny Barbary Dulębiny: jej matka, p. Barbara, jej córka Danuta i jej 14-letni wnuk Jerzy Ostapko. Jest to jedyna polska rodzina w Londynie reprezentowana przez muzyków w czterech pokoleniach.

Popisy muzyczne B. Dulębina organizowała co roku.

Na liście jej uczniów znajdują się nazwiska znanych i czynnych dziś w życiu artystycznym pianistów — Polaków i cudzoziemców. Oprócz popisów uczniowskich Barbara Dulębina prowadziła akcję umuzykalniającą dla dzieci, organizując poranki muzyczne dla szkół. Miały one formę baśni ilustrowanych muzyką polskich kompozytorów a wykonawcami żywego słowa byli zawodowi aktorzy.

Obok zajęć pedagogicznych brała czynny udział w życiu koncertowym londyńskiej społeczności emigracyjnej. Barbara Dulębina przejawiała stale gotowość do udziału w koncertach, twierdząc z humorem, że przy fortepianie odpoczywa i czuje się młodsza. W Londynie występowała na koncertach muzyki polskiej, w koncertach dla chorych w Epsom i Mabledon, oraz klubów samotnych „Patria“ i „Polonia“ jako solistka i akompaniorka. Działała jako inicjatorka koncertów z okazji wielu rocznic specjalnych. Takim był np. wieczór ku czci S. Moniuszki w setną rocznicę śmierci kompozytora. Dochód z imprezy przeznaczono na POSK.

W Londynie poznała się ze znanymi choreografami: J. Ciepłińskim, B. Bojanowską i O. Żeromską. Akompaniowała występom tanecznym zespołów przez nich kierowanych: „Mazury“, „Tatry“ i im. Oskara Kolberga. Jesienią 1973 r. z inicjatywy M. Ostapki, zięcia p. Barbary, powstaje kwartet rozrywkowy. Pani Barbara obejmuje kierownictwo muzyczne i akompaniament fortepianowy, opracowując oprawę muzyczną programów. Barbara Dulębina pisała też recenzje muzyczne dla „Dziennika Polskiego“. Recenzje te były bardzo cenione przez muzyków i szerokie grono czytelników.

Entuzjastyczny stosunek do sztuki, a szczególnie muzyki, do ludzi którzy jej służą i do wszystkiego co z nią związane było główną treścią jej całego życia.

Taką znali ją wszyscy, którzy mieli jakikolwiek z nią kontakt i taką pozostanie w ich pamięci.

A. W. Mierzejski